

Pa so mu dali zopet nazaj culo, škornje in palico in nož in denar . . . „Kam, ljudje božji?“ — Nič niso povedali, le vozili so se . . . „O, človek krščanski, kakšen kraj je to?“

Bila je domača vas, kamor so ga poslali nazaj po odgonu. In tu je stopil hlapec Jernej pred zadnjo in najvišjo instanco.

„Odprite pismo, gospod župnik, ki ste njegov služabnik, razsodite mojo pravdo po njegovi pravici: ali je Bog na moji strani, ali na strani biričev in krivičnih sodnikov!“

„Ukloni se, Jernej, tudi krivici se ukloni; Bog bo sodil.“

„Ali je pravica, ali je ni? Ali je Bog, ali ni Boga?“ . . .

in sicer individualno delo posameznika. On ne prizna dela rodbine in socialnega pomena stalne rodbinske posesti, na kateri se snuje ves ostali gospodarski in družabni ustroj tako, da se brez težkih, neštete posameznike oškodujočih katastrof ne more izpodmakniti tekem stoletij nastali temelj. Cankarjev hlapec Jernej ni socialist, ampak je pravi individualist. Pa pozitivna stran itak pri Cankarju ne igra nobene vloge; negativna kritika in satira mu je glavna stvar in sentimentalno slikanje čuvstvovanja in mišljenja njegovih čudakov.

Dr. E. Lampe.

Pouk v igranju na citrah. Sestavil Fran Sal. Koželjski. IV. zvezek. Založil L. Schwentner. — Pohvalno smo že priporočili prve tri zvezke te citrarske

MINISTRSKI PREDSEDNIK BARON BECK PREDLOŽI AVSTRIJSKEMU DRŽAVNEMU ZBORU NAGODBENO PREDLOGO

Prikazal se je petelin na Sitarjevi strehi. Hlapec Jernej si je naredil pravico. Prižgal si je pipo na go-reči hiši, ki mu je ni prisodila človeška pravica.

„Jernej je zapalil! . . . Bijte! . . . V ogenj ž njim!“

Prijeli so ga, krvavega, ožganega, zamahnili so trikrat ž njim in visoko so prasknile iskre iz plamena . . .

— — — — —
Ali je Cankar res socialni demokrat? Težki problem lastninske pravice je v obliki utopične satire razvil, a ga ni rešil. Ves družabni red s podedovalno pravico, s sedanjimi sodišči in postavami je obsodil kot krivico in nasilstvo. A tudi v njegovem hlapcu Jerneju tli želja po lastnini, po zemljiški posesti, ki je podlaga sedanjemu družabnemu redu in ki izvira neposredno iz potreb in lastnosti človeške narave. Dokazati hoče, da ne more biti vzrok lasti podedovanje, ampak da ustvari upravičeno last samo delo,

šole. Četrty zvezek nadaljuje pouk: Vežanje glasov, soglasne vaje, deljeno spremljevanje, flageoletni glasovi in razne glasbene olupšave, tresenje, odmev, staccato, tremolo, dvoprstno igranje, sinkope, legato, pizzicato, tipanje spremnih in basnih strun, arpeggio, kadence. Ker je porabil g. Koželjski za vaje edino le slovenske napeve, je ta šola tem več vredna in bo glasbenim diletantom, ki ljubijo doma melodiozno prijetno in mirno glasbo, jako ugajala.

V „Leposlovni knjižnici“ so izšla sledeča dela: 1. zvezek: Bourget, Razporoka, Roman. K 2.—, elegantna vezava K 3.—. 2. zvezek: Turgenjev, Stepni kralj Lear. Povest. — Stepnjak, Hiša ob Volgi. K 1'20, eleg. vez. K 2'20. 3. zvezek: Prus (Alex Glowacki), Straža. Povest. K 2'40, eleg. vez. K 3'40. 4. zvezek: Dostojevski-Levstik, Ponižani in razžaljeni. Roman. K 3.—, eleg. vez. K 4'20.